

Συμβουλίου Επικρατείας: 1082/1995, τμ. ΣΤ΄
Πηγή: Ε.Ε.Α. 56/97 σελ. 20

ΑΚΥΡΩΣΗ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΛΟΓΩ ΨΥΧΙΚΗΣ ΝΟΣΟΥ

Σε περίπτωση δημοσίου υπαλλήλου πάσχοντος από ανίατη νόσο η οποία δικαιολογεί την απόλυσή του από την ενεργό υπηρεσία, η κρίση περί της φύσεως της νόσου, του ιατού ή όχι αυτής και περί της καταλληλότητάς του για περαιτέρω παραμονή στην υπηρεσία ανήκει στο αρμόδιο υγειονομικό όργανο. Η αρμοδιότητα όμως για να κριθεί περαιτέρω, επί τη βάσει των ανωτέρω διαπιστώσεων του αρμοδίου υγειονομικού οργάνου, η δυνατότητα, ή μη απρόσκοπτης για τη δημόσια υπηρεσία συνέχισης των καθηκόντων του υπαλλήλου, ανήκει στο αρμόδιο υπηρεσιακό συμβούλιο, το οποίο, εν όψει της φύσεως του υπό λήψη μέτρου της οριστικής απολύσεως, οφείλει να καλεί προηγουμένως σε ακρόαση τον ενδιαφερόμενο προς διατύπωση των απόψεών του και υποβολή των κατ' αυτόν κρισίων στοιχείων, καθ' όσον σε αντίθετη περίπτωση παραβιάζεται ουσιώδης τύπος της διαδικασίας και η απόφαση του εν λόγω συμβουλίου είναι άκυρη γι' αυτή την αιτία.

Κυριότερες διατάξεις: Π.δ. 611/1977 (υπαλληλικός κώδικας) άρθρα 108, 111, παρ. 4 και 258 παρ. 1. Σύνταγμα άρθρο 20 παρ. 2.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος, κ. Α. Μαρίνος

Εισηγητής: ο Πάρεδρος, κ. Δ. Κυριλλόπουλος

Δικηγόρος: ο κ. Χαρίδ. Βεργούλης

Ο προσφεύγων υπάλληλος με βαθμό Δ' του κλάδου ΔΕ Παροχής Υπηρεσιών (Μάγειρος) του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας απελύθη από την υπηρεσία ένεκα νόσου. Η απόλυση αυτή αποφασίσθηκε με την υπ' αριθ. 1/19.3.1993 πράξη του Υπηρεσιακού Συμβουλίου Μονίμων Υπαλλήλων του ανωτέρω Υπουργείου που εκδόθηκε μετά την υπ' αριθμ. 471/2.7.1992 γνωμάτευση της Δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης. Στη συνέχεια, με το υπ' αριθ. Φ 471.22/12/200570/Σ.1468/30.4.1993 έγγραφο του Διευθυντή της Διεύθυνσης Πολιτικού Προσωπικού του Γενικού Επιτελείου Στρατού ανακοινώθηκε στο 424ΓΣΝΕ/1οΕΓ η ως άνω πράξη του Υπηρεσιακού Συμβουλίου. Την ακύρωση των τριών ως άνω πράξεων ζητεί ήδη ο προσφεύγων κατ' ορθήν ερμηνεία του δικογράφου της υπό κρίση προσφυγής, η οποία όμως πρέπει να γίνει τύποις δεκτή και να εξετασθεί κατ' ουσία μόνον καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της υπ' αριθ. 1/19.1.1993 πράξεως του Υπηρεσιακού Συμβουλίου Μονίμων Υπαλλήλων του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, να απορριφθεί δε ως απαράδεκτη καθ' ο μέρος στρέφεται κατά των δύο άλλων πράξεων, διότι η μεν υπ' αριθ. 471/2.7.1992 γνωμάτευση της Δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής ενσωματώθηκε στην ανωτέρω απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου και απόλεσε την εκτελεστότητά της (Σ.τ.Ε. 1490/1985), το δε υπ' αριθμ. Φ.471.22/12/200570/Σ.1468/30.4.1993 έγγραφο, ως εσωτερικό έγγραφο της Διοικήσεως, στερείται εκτελεστού χαρακτήρος.

Από τις διατάξεις των άρθρων 108, 111 παρ. 4 και 258 παρ. 1 π.δ. 611/1977, ερμηνευόμενες στο πλαίσιο των εγγυήσεων που παρέχει το Σύνταγμα σχετικά με την κρίση περί απολύσεως των μονίμων υπαλλήλων από την υπηρεσία, συνάγεται ότι το οικείο υγειονομικό όργανο είναι αρμόδιο να αποφαινεται περί της φύσεως της νόσου του υπό εξέταση υπαλλήλου, του ιατού ή μη αυτής καθώς εν όψει των δεδομένων αυτών, αντικειμενικώς περί της κατ' αρχήν καταλληλότητας από απόψεως υγείας για την παραμονή του στην υπηρεσία, στο αρμόδιο όμως Υπηρεσιακό Συμβούλιο, το οποίο παρέχει, λόγω της συνθέσεώς του τις από το Σύνταγμα απαιτούμενες εγγυήσεις, ανήκει η αρμοδιότητα να κρίνει περαιτέρω, εν όψει των διαπιστώσεων του υγειονομικού οργάνου, για τη δυνατότητα ή μη απρόσκοπτης, για τη δημόσια υπηρεσία, συνέχισης εκτελέσεως των καθηκόντων του υπαλλήλου, εκτιμώμενων ειδικότερα και όλων των λοιπών τυχόν συντρέχοντων συναφών δεδομένου, ήτοι της φύσεως και των ιδιαιτέρων συνθηκών της εκτελούμενης από τον υπάλληλο εργασίας (Σ.τ.Ε. 1933/1980, 4417/1984). Εξ άλλου από τις ίδιες ως άνω διατάξεις συνάγεται ότι το Υπηρεσιακό Συμβούλιο προς διαμόρφωση της σχετικής κρίσεώς του οφείλει κατ' επιταγή του άρθρου 20 παρ. 2 του Συντάγματος (πρβλ. και άρθρο 260 π.δ. 611/1977) και εν όψει της

φύσεως του προβλεπόμενου μέτρου, να καλεί προηγουμένως σε ακρόαση τον ενδιαφερόμενο προς διατύπωση των απόψεών του και υποβολή των κατ' αυτόν κρίσιμων στοιχείων, καθόσον σε αντίθετη περίπτωση, παραβιάζεται ουσιώδης τύπος της διαδικασίας (Σ.τ.Ε 102/1985).

Στην προκειμένη περίπτωση το υπηρεσιακό συμβούλιο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, επιληφθέν κατόπιν της υπ' αριθμ. 471/2.7.1992 γνωματεύσεως της Δευτεροβαθμίου Υγειονομικής Επιτροπής της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης, η οποία έκρινε ότι ο προσφεύγων εμφανίζει πάθηση μη δεκτική ιάσεως (κατάθλιψη με ψυχωσικά στοιχεία) και πρέπει να απαλλαγεί από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα, αποφάσισε την απόλυση του προσφεύγοντος από την υπηρεσία κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 111 παρ. 4 και 258 παρ. 1 του υπαλληλικού κώδικα (π.δ. 611/1977), χωρίς να προβεί σε δική του αιτιολογημένη κρίση, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, σχετικά με την ικανότητα ή μη αυτού να εξακολουθήσει να παρέχει τις υπηρεσίες του, ενώ η απόφαση αυτή του Υπηρεσιακού Συμβουλίου εκδόθηκε χωρίς την προηγούμενη ακρόαση του προσφεύγοντος. Για τους λόγους συνεπώς αυτούς η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι νόμιμη, όπως βασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη προσφυγή, και πρέπει να ακυρωθεί. (Δέχεται την κρινόμενη προσφυγή και ακυρώνει την υπ' αριθ. 1/19.3.1993 απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου Μονίμων Υπαλλήλων του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας).